

La Comédiathèque

Totul e bine când începe prost

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.
Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.
Orice reprezentare publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o
autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.
Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et
Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind
reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-
ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Totul e bine când începe prost

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

De ani de zile, Frederica și Alexandru așteaptă să poată adopta un copil. Astăzi e ziua cea mare. Inspectoarea de la Protecția Copilului urmează să ajungă la ei acasă pentru a evalua stabilitatea mediului familial, seriozitatea proiectului de adopție și condițiile în care copilul va fi primit în familie. Dar, dezastru: Alexandru nu este acolo, iar asta riscă să pună totul sub semnul întrebării. Frederica va trebui să găsească o soluție pentru această situație delicată, la care se adaugă o problemă neprevăzută de instalații. Dacă nu cumva sosirea instalatorului îi va oferi o parte din soluție...

Această versiune este adaptată pentru un bărbat și patru femei. Totuși, modificând câteva replici, distribuția piesei poate fi foarte ușor schimbată în ceea ce privește sexul personajelor.

În final, distribuțiile posibile pentru această piesă sunt: 5F, 1B/4F, 2B/3F, 3B/2F.

Personaje

Frederica
Alexandru
Cristina
Janina
Vanda

© La Comédiathèque

Un salon burghez-boem. Câteva tablouri moderne sunt sprijinite direct de podea. Fred, pictoriță, încearcă febril să pună puțină ordine în acest interior cu o dezordine atent studiată. Se uită la ceas și bombăne. Cu o expresie dezgustată, șterge podeaua cu un mop, apoi îl aruncă într-un lighean. Telefonul mobil sună și răspunde.

Fred – Alex? Unde ești? Ți-am lăsat cel puțin trei mesaje! E aglomerație? Pe centura Bucureștiului? Dar ce cauți pe centură...? Și chiar crezi că azi era ziua potrivită pentru un casting tocmai în celălalt capăt al orașului, la ora de vârf? Inspectoarea de la Protecția Copilului ajunge peste o jumătate de oră! Trebuie neapărat să fii aici! Ne-a luat luni întregi să obținem întâlnirea asta! Oricum e destul de complicat să adopți, iar dacă partenerul meu lipsește de la evaluare, pot să-mi pună tot dosarul sub semnul întrebării... Nu știu, ia metroul! Da, descurcă-te! Dar te avertizez: dacă mă lași baltă la întâlnirea asta, s-a terminat între noi! *(Se aude soneria.)* Nu se poate... E deja ea? *(Merge la interfon ca să deschidă ușa de la intrarea în bloc, cu telefonul încă în mână.)* Ah, nu, e instalatoarea. Instalatoarea! Da, pentru că, pe lângă toate astea, mai avem și o țeavă care curge în sufragerie, închipuie-ți! Bun, te las, trebuie să-i deschid. Da, fă tot ce poți...

Își pune telefonul deoparte și iese pentru o clipă să deschidă, apoi revine, urmată de instalatoare. Instalatoarea este o femeie în salopetă, cu o trusă de scule în mână.

Fred – Nu vă așteptam atât de devreme...

Cris – De obicei, oamenii se plâng că întârziem... *(Aruncă o privire ușor mirată prin încăpere.)* Aici locuiți?

Fred – Păi da, la mine... La cine altcineva?

Cris – Bine... Pe unde?

Fred arată spre partea de jos a peretelui din fund.

Fred – Acolo, chiar în mijlocul sufrageriei. E o adevărată inundație! Am oprit apa, dar tot curge. Am pus un lighean dedesubt cât v-am așteptat...

Cris se uită.

Cris – A, da, e normal...

Fred – Normal? Sufrageria mea s-a transformat în piscină și dumneavoastră spuneți că e normal?

Cris – E normal să mai curgă și după ce ați oprit apa. E circuitul de încălzire.

Fred – Scuzați-mă, dar eu am terminat Arte Plastice, nu instalații sanitare. Așa că nu înțeleg nimic din ce-mi spuneți...

Cris aruncă o privire spre tablouri.

Cris – Sunteți pictoriță...

Fred – Pictoriță sunt, în orice caz... Cât despre artistă, părerile sunt încă împărțite... Și cu scurgerea mea ce facem?

Cris – E apa din calorifere. Nu e circuitul de apă curentă.

Fred – Mai pe înțelesul meu?

Cris – Cât timp mai e apă în circuit, va continua să curgă.

Fred – Și cam câți litri sunt în circuitul ăsta?

Cris – Depinde câte calorifere aveți... Dar pot fi și o sută de litri...

Fred – Bine... Dar o să puteți repara, nu?

Cris – Vedem ce putem face...

Fred – Să încercați...? Scuzați-mă, dar... sunteți chiar instalatoare? Vreau să spun, asta e meseria dumneavoastră... Aveți vreo calificare...

Cris – Spuneți asta pentru că sunt femeie?

Fred – Deloc...

Cris – Nu vă faceți griji, m-am obișnuit.

Un timp.

Fred – Scuzați-mă, sunt puțin tensionată... Am o întâlnire importantă și...

Cris – La început am făcut o școală de coafură, dar apoi am decis să-mi schimb orientarea...

Fred – Orientarea sexuală, vreți să spuneți...?

Cris – Orientarea profesională!

Fred – Desigur...

Cris – Instalațiile le-am învățat din mers, dar îmi cunosc meseria...

Fred – A, da, acum m-am liniștit de tot... Și durează mult?

Cris – Să vedem... (*Examinează țeava sub privirea atentă a lui Fred.*) E garnitura...

Fred – Garnitura?

Cris – Nu știți nici ce e o garnitură...

Fred – Ba da. Dar depinde: garnitură de cauciuc sau garnitură de cartofi?

Cris – Cum să vă explic... Este...

Fred – Nu, nu mă interesează... Ce vreau să știu este... E grav?

Cris – În mod normal, nu... Dar instalația dumneavoastră nu mai e chiar la prima tinerețe.

Fred – Și?

Cris – La instalații vechi ca asta... totul e ruginit. Nu știi niciodată dacă nu cedează vreun șurub. Sau chiar țeava...

Fred – Și dacă se întâmplă asta, ce trebuie făcut?

Cris – Trebuie golit tot circuitul înainte să schimbăm țeava.

Fred – Golit?

Cris – Adică scoatem toată apa din el, dacă preferați.

Fred – Nu, asta nu! N-am timp! V-am spus, am o întâlnire foarte importantă... Și vă reamintesc că trebuia să veniți abia peste două ore.

Cris – Un client și-a anulat programarea. Și cum se circula bine pe centură...

Fred – Se circula bine pe centură?

Cris – E vacanță școlară...

Fred – Bineînțeles...

Cris – Pot să revin mâine, dacă preferați...

Fred – Nu, nu, continuați... Dacă spuneți că nu durează mult... Pentru că, cu ligheanul ăsta în mijlocul sufrageriei... (*Cris își scoate sculele și se apleacă asupra țevii.*) Scuzați-mă o clipă... (*Fred își scoate telefonul și formează un număr.*) Alex? Îți bați joc de mine, instalatoarea tocmai mi-a spus că pe centură se circulă foarte bine... A, chiar acum s-a deblocat? Sigur că da... Bun, dacă te grăbești, mai poți ajunge acasă într-o jumătate de oră. O să încerc s-o țin de vorbă pe inspectoare până atunci... Da, fă imposibilul... (*Fred se apropie ca să vadă ce face Cris, ceea ce o irită vizibil.*) Ei? Cum se prezintă bebelușul?

Cris – Caloriferului dumneavoastră i s-a rupt deja apa... O să încerc să scot garnitura pe cale naturală, fără cezariană...

Fred se apleacă și mai mult.

Fred – A, da, nu arată deloc bine...

Cris – Nu vă apropiați chiar atât. E o priză chiar lângă și totul e ud... N-aș vrea să vă electrocuțați...

Fred – Să mă electrocutez...?

Cris – Nici instalația electrică nu e de ieri. Nu mai e conformă cu normele actuale. Poate fi periculoasă, să știți...

Fred – Dacă ați putea evita să spuneți asta de față cu inspectoarea...

Cris – Așteptați un control de la poliție?

Fred – O inspectoare de la Protecția Copilului. Pentru adopție...

Cris – Aha... O adopție...

Fred – Și partenerul meu încă nu e aici...

Cris – Partenerul dumneavoastră...?

Fred – Da, partenerul meu... Alex...

Cris – A, da, înțeleg...

Fred – Așteptăm întâlnirea asta de trei ani...

Cris – Cu atât mai mult ar fi bine să nu vă electrocuțați tocmai azi. Săracul copil ar rămâne orfan înainte să fie măcar adoptat...

Fred – Mulțumesc pentru grijă... Pot face ceva ca să vă ajut?

Cris – Dacă ați putea goli ligheanul ăsta, că începe să dea pe dinafară, și să-mi aduceți un mop uscat...

Fred iese. Cris formează imediat un număr pe mobil.

Cris – Alex? Sunt Cris... Cristina, îți amintești? Da, instalatoarea... Ascultă, o să râzi... Mă sună o clientă pentru o scurgere, ajung aici și aflu că e chiar la tine... Mă rog... la voi. Nu mi-ai spus că trăiești cu cineva... și cu atât mai puțin că vreți să adoptați un copil. Da, tot caloriferul ăla curge, dar nu cred că asta e problema cea mai mare... Ascultă, trebuie să închid, se întoarce... Voiam doar să te avertizez... Să nu fii surprins când ajungi acasă și îți găsești partenera cu amanta... Da, sigur că vei găsi o cale să te eschivezi... *(Își pune telefonul deoparte.)* La asta te pricepi cel mai bine...

Fred revine cu ligheanul gol și un mop.

Fred – Gata...

Cris – Mulțumesc.

Fred – Mai pot face ceva ca să meargă mai repede?

Cris – Nu... *(Fred se apleacă din nou peste țevă.)* De fapt, da... Dacă ați putea să nu vă mai uitați la mine cum lucrez, mă scoate din minți.

Fred – A, da...?

Cris – Dumneavoastră vă place să se uite cineva la dumneavoastră când pictați?

Fred – Nu.

Cris – Ei bine, la mine e la fel...

Fred – Da, mă rog, între a picta un tablou și a repara o țevă...

Cris – Sigur...

Fred – Scuzați-mă, a fost foarte stupid din partea mea. Probabil vă spuneți că e o remarcă de mic-burgheză care se crede superioară unui simplu meseriaș...

Cris – Da, exact asta îmi spuneam.

Fred – Chiar dacă cea mai elementară politețe ar cere să spuneți contrariul...

Cris – Dar cum eu nu sunt decât o biată meseriașă fără educație, nu cunosc nici regulile elementare de bună-cuviință...

Un timp.

Fred – Cred că am pornit cu stângul, noi două... E vina mea... Am câteva motive să fiu puțin stresată azi. Vă propun s-o luăm de la capăt.

Cris – De acord...

Fred – Ce o poate face pe o femeie să-și dorească să devină instalatoare?

Cris – Nu știu... Poate latura voyeuristă...

Fred – Voyeuristă?

Cris – Ajungi pe neașteptate în casa unei necunoscute, ca azi. Pătrunzi în intimitatea ei...

Fred (amuzată) – A, da?

Cris – Când spun „pătrunzi în intimitatea ei”, e doar o expresie... În viața ei privată, dacă preferați...

Fred – Da, așa parcă prefer.

Cris – Oamenii ne sună complet disperați. Ne imploră să venim cât mai repede. Intrăm în cele mai secrete locuri ale casei lor. Încăperile umede, cum se spune: bucătăria, baia, toaleta...

Fred – Privit așa, evident... Sună destul de fierbinte...

Cris – Glumesc... Și instalatoarele pot avea simțul umorului, să știți...

Fred – Sigur... (*Telefonul lui Fred sună.*) Scuzați-mă...

Cris – Vă rog.

Fred se îndepărtează puțin și răspunde.

Fred – Alex? Ce mai e acum? Un accident? Nu? Dar tu nu ești rănit? Și cel de pe scuter? În comă? Dar e îngrozitor! Ai chemat salvarea...? Evident, nu-l poți lăsa acolo, pe marginea drumului. Pe de altă parte, nici paramedic nu ești. Nu tu o să-l resuscitezi pe puștiul ăsta. Sigur, nu e vina ta. Dar ți-am spus să nu-ți pui nicio întâlnire azi! Of, și știu eu... Copilul pe care vrem să-l adoptăm, tu nu l-ai vrut niciodată... Da, vorbim mai târziu... (*Fred închide, furioasă.*) Nici măcar nu sunt sigură că e adevărată povestea asta cu accidentul...

Cris – Să spui că ai lovit cu mașina un puști pe scuter și că e în comă... Ce monstru ar putea inventa așa ceva doar ca să fugă de responsabilități...?

Fred – Sau poate a făcut-o intenționat...

Cris – Intenționat...? Adică să-l calce pe puști?

Fred – Bun, mai durează mult?

Cris – V-am spus. Filetul e complet înțepenit. Dacă forțez, risc să rup ceva, și atunci... Am dat cu spray degripant, dar trebuie să-i dau timp să acționeze...

Fred – Și trebuia să se întâmple tocmai azi, evident.

Cris – Nu pare să fie ziua dumneavoastră...

Fred – Nu... Dumneavoastră aveți copii?

Cris – Da, am trei...

Fred – Trei! Și... nu vreți să scăpați de cel mai mic?

Cris – Adică... ar trebui să vorbesc cu soțul meu. Suntem divorțați...

Fred – Glumeam...

Cris – Și eu, evident...

Se aude interfonul. Fred pare panicată.

Fred – De data asta e ea... (*Merge spre interfon, din afara scenei.*) Da, bună ziua! Etajul cinci. Liftul e imediat în dreapta, cum intrați... (*Revine, îngrozită.*) E catastrofă! Inspectoarea e jos, iar partenerul meu nu e aici!

Cris – Poate nu mai întârzie mult...

Fred – Nu înțelegeți! Sunt atât de puțini copii disponibili pentru adopție... Iar pentru un cuplu în situația noastră...

Cris – În situația dumneavoastră, adică...

Fred – Un actor care face mai ales figurație... O pictoriță care n-a vândut niciodată vreun tablou în afară de unul mamei ei... Nu sunt sigură că mi-ar da voie să adopt nici măcar un câine...

Cris – Poate un peștișor auriu...

Fred – Oricum, dacă sunt singură la întâlnirea asta, am încurcat-o... (*Pare să-i vină o idee.*) Nu vreți să-mi faceți un serviciu uriaș?

Cris – Sigur, plec. Revin mâine, nu e nicio problemă...

Se ridică.

Fred – Nu, dimpotrivă, rămâneți!

Cris – Bine, dar... cu ce vă pot ajuta?

Fred o prinde de umeri și o privește intens.

Fred – Nu vreți să fiți partenera mea?

Cris – Poftim?

Fred – Inspectoarea asta nu l-a văzut niciodată pe partenerul meu. Iar pe partenerul meu îl cheamă Alex. Alex poate fi și prescurtarea de la Alexandra, nu? Și doar n-o să ne ceară buletinele!

Cris – Dacă spuneți dumneavoastră...

Fred – Dosarul de adopție e pe numele meu. Dumneavoastră doar locuiți cu mine. Dacă în dosar apare „Alex”, spunem că e prescurtarea de la Alexandra.

Cris – Nu, dar glumiți... Ce aş putea eu să-i spun inspectoarei?

Fred – Nimic! Spuneți că sunteți partenera mea și gata!

Cris – Partenera dumneavoastră? Dar eu nu sunt...

Fred – Lesbiană? Nici eu!

Cris – Și nici actriță nu sunt... Îmi cereți să joc rolul partenerei dumneavoastră. N-o să știu să fac asta... Dacă inspectoarea nu e complet naivă, o să-și dea seama imediat că...

Fred – Nici nu e un rol atât de complicat. Improvizați. Doar pentru o oră sau două.

Cris – Dar... și de ce aş face asta, de fapt?

Fred – Pentru bani! Vă plătesc. De zece ori cât mi-ați fi cerut pentru reparație.

Cris – Nici măcar nu știți cât v-aș fi cerut pentru reparație!

Fred – Nu contează, am încredere în dumneavoastră.

Cris – Dacă pot să vă dau un sfat... Să nu aveți niciodată încredere într-un instalator.

Fred – Ei?

Cris – Nici măcar nu știu cum vă cheamă!

Se aude soneria de la ușă.

Fred – Mă cheamă Frederica. Spuneți-mi Fred. O să pară mai familiar. Dar pe dumneavoastră?

Cris – Cris...

Fred – Tot prescurtare, bănuiesc...

Cris – Mă cheamă Cristina...

Fred – Ei bine, de acum vă cheamă Alex.

Pleacă să deschidă.

Cris – Nu, dar stați puțin!

Fred – Bună ziua, doamnă...

Vanda – Spuneți-mi Vanda, vă rog.

Fred – Pofțiți, intrați... Vă așteptam...

Vanda intră, urmată de Fred. Inspectoarea este îmbrăcată destul de extravagant, într-un stil hippie, cu un crucifix la gât. Aruncă o privire rapidă spre instalatoarea în salopetă, care încă ține o unealtă în mână, apoi cercetează încăperea.

Vanda (către Cris) – Bună ziua, domnule...

Cris – Doamnă, dacă-mi permiteți...

Vanda – Pardon, scuzați-mă. Bună ziua, doamnă.

Fred – V-o prezint pe Alex, partenera mea...

Vanda – Scuzați-mă, am crezut că sunteți instalator... sau ceva de genul ăsta.

Cris – Da, știu, mi se întâmplă des...

Fred – Alex încearcă să rezolve o mică problemă la instalații.

Vanda – Faceți renovări?

Alex – E doar o mică scurgere.

Vanda – Ar trebui să opriți apa.

Fred – Asta am făcut... dar scurgerea e pe circuitul de încălzire. Știați că sunt peste o sută de litri de apă acolo?

Vanda – A, da...?

Fred – În fine, am chemat instalatorul, dar știți cum e... Nu-i găsești niciodată când ai nevoie de ei. Așa că partenera mea a decis să ia problema în propriile mâini, nu-i așa, iubito?

Cris – Ăă... Da...

Fred – Și-a cumpărat o salopetă, o cheie reglabilă și gata!

Vanda – Să ai o parteneră care se pricepe la bricolaj e visul oricărei femei, nu?

Cris – Înțeleg că soțul dumneavoastră nu prea e îndemânatic, mă înșel?

Vanda – Sunt necăsătorită.

Cris – A, da...

Vanda – Din păcate, la vârsta mea e și mai greu să găsești un soț decât să găsești un instalator.

Cris – În cazul ăsta, mai bine vă măritați direct cu un instalator...

Vanda – Deși... Ultima instalatoare care a venit la mine mi-a luat o avere, iar robinetul tot curge.

Fred – Robinetul ei...?

Vanda – Robinetul pe care trebuia să-l repare!

Cris – A, da...

Vanda – Era tot femeie, apropo. Ciudat, semăna puțin cu dumneavoastră.

Cris – Ia te uită...

Vanda – Dar dumneavoastră nu sunteți instalatoare, nu-i așa?

Fred – Vai de mine... Partenera mea nu e profesionistă... Face asta de plăcere... Mă rog, numai când e nevoie, desigur...

Vanda – Femeile instalator încă nu sunt chiar atât de obișnuite. Apropo, cum se spune la feminin?

Fred – Poftim?

Vanda – La o femeie instalator cum îi spui?

Cris – Instalatoare, bănuiesc...

Vanda – Instalatoare... Sună puțin ciudat. Parcă ar fi numele unei firme, nu al unei meserii...

Fred – Așa e, acum că spuneți...

Vanda – Cu mania asta de a feminiza toate meseriile... Între noi fie vorba, bărbaților le-am luat deja aproape tot.

Cris – Uneori chiar și soțiile.

Vanda – Măcar instalațiile să le lăsăm!

Fred – Sigur... Dar vă rog, luați loc!

Vanda – Mulțumesc.

Vanda se așază. Cris rămâne în picioare, neștiind ce să facă.

Fred – Lasă puțin sculele și vino să stai cu noi, iubito...

Cris – Ăă... Da...

Fred – Cu ce vă pot servi? Ceai? Cafea? Suc?

Vanda – Sincer... aș bea un whisky sec, dacă aveți...

Fred – Bine, văd că aveți și simțul umorului. *(Un moment de ezitare. Vanda nu râde deloc.)* Un whisky, foarte bine... Dar tu, iubito?

Cris – **Atunci îi țin și eu companie doamnei... Chiar am nevoie de ceva tare...**

Fred – **Partenera mea glumește, evident...** *(Către Cris.)* Un suc, ca mine...?

Fred iese. Tăcere stânjenită. Cris nu știe ce să facă sau ce să spună.

Vanda – Așadar, sunteți pregătită să porniți în marea aventură?

Cris – Ce aventură...?

Vanda – Adoptia!

Cris – A, da, desigur...

Vanda – N-ai mai adoptat niciodată, dacă am înțelese bine...

Cris – Nu... În afară de o pisică, acum câțiva ani...

Vanda – Și e bine?

Cris – A murit.

Vanda – A murit?

Cris – Nu, adică... N-a fost maltratată sau ceva de genul ăsta... A murit de bătrânețe. S-a întâmplat demult... Când am luat-o, cred că avea deja câțiva ani. Și știți, pisicile nu trăiesc la fel de mult ca...

Vanda – Ca copiii...

Fred revine cu trei pahare și o sticlă de whisky pe o tavă.

Fred – Gata... Un whisky pentru dumneavoastră... Sec, cum ați cerut.

Vanda – O să credeți că sunt alcoolică...

Fred – Vai, deloc... Și eu mai beau câte un whisky, din când în când... Când sunt mai deprimată... Iar pentru tine, iubito, un suc. E bio...

Cris – Mulțumesc...

Fred – Ei, ați apucat să vă cunoașteți puțin?

Vanda – Da, Alex îmi povestea despre biata pisică pe care ați adoptat-o.

Fred – O pisică...?

Cris – Da, dar asta era... înainte să ne cunoaștem.

Fred – Ciudat, nu mi-ai spus niciodată că ai avut pisică. (*Își revine.*) Despre asta...

Cris – E o amintire puțin dureroasă...

Vanda (cu compasiune) – Biata pisicuță a murit...

Fred – Dumnezeuule, ce groaznic!

Cris – Până la urmă, toți murim într-o zi, nu-i așa... Chiar și copiii... Mă rog, vreau să spun... copiii bătrâni...

Fred – Bun, atunci, noroc!

Vanda – Și pentru proiectul dumneavoastră generos!

Vanda își golește whisky-ul dintr-o înghițitură, sub privirile ușor surprinse ale celorlalte două, care abia își ating paharele cu buzele. Zâmbete de circumstanță și tăcere stânjenită.

Cris – E foarte bun sucul ăsta de grepfrut, dar are un gust cam ciudat, nu...? O fi pentru că e bio...

Fred – E suc de ananas...

Cris – A, da, sigur e de la pisică. (*Își revine.*) Adică... de la asta...

Fred – De când a avut COVID, Alex și-a pierdut complet gustul.

Vanda – A, da?

Fred – E suficient să vedeți cum se îmbracă... Serios, Alex, nu te îmbraci așa când primești o musafiră...

Cris – Pentru că acum sunt în haine de lucru, altfel...

Fred – A, da, corect, scurgerea...

Vanda – Nu, nu, dar... salopeta vă vine foarte bine...

Cris – Mulțumesc...

Vanda – Și când nu sunteți... instalatoare, cu ce vă ocupați, Alex?

Cris – Da, chiar... *(Se întoarce spre Fred.)* Cu ce mă ocup?

Fred – Partenera mea este actriță.

Vanda – Serios? Ce meserie pasionantă.

Cris – Da, mă rog... E o meserie ca oricare alta, să știți...

Vanda – De aceea mi se părea cunoscut chipul dumneavoastră... Probabil v-am văzut la televizor... Nu cumva ați jucat în serialul ăla complet idiot care se dă în fiecare seară chiar înainte de știri?

Fred – **Cred că vă înșelați... Partenera mea joacă mai ales teatru... Teatru de avangardă.**

Cris – Genul de teatru la care nu merge nimeni...

Fred – În afară de prietenii actorilor, când primesc invitații.

Vanda – Ah, teatrul... Eu merg foarte rar... Ultima dată când am fost, am adormit...

Cris – Vă înțeleg, și eu... Mă rog, vreau să spun... O dată jucam într-o piesă atât de plictisitoare încât am adormit pe scenă, chiar în mijlocul actului al doilea... Și cum am obiceiul să sforăi... una dintre colege a trebuit să-mi tragă o palmă ca să mă trezească.

Vanda – Serios...?

Fred – Vă mai torn un whisky?

Vanda – N-ar fi prea înțelept... dar da, cu plăcere.

Fred umple din nou paharul Vandeii, care îl golește iar dintr-o înghițitură.

Vanda – Dar dumneavoastră? Cu ce vă ocupați?

Fred – Sunt pictoriță.

Vanda aruncă o privire în jur.

Vanda – A, da? Este... artă modernă.

Cris – Fiecare în domeniul ei... suntem amândouă artiste de avangardă.

Vanda – Foarte bine, foarte bine... Și... se vinde?

Fred – Ei bine... Nu e niciodată ușor să impui ceva nou, să știți.

Cris – Van Gogh n-a vândut niciun tablou în timpul vieții, iar acum tablourile lui valorează milioane.

Vanda – Da... dar a murit în mizerie.

Cris – Din fericire, nu avea copii...

Fred – Nu, dar simt că începe să meargă... Apropo, scuzați dezordinea... Pregătesc o expoziție foarte importantă. N-am deloc timp să mă ocup de casă.

Vanda – Dar credeți că veți avea timp să vă ocupați de un copil...

Fred resimte lovitura.

Fred – Aveți dreptate... Probabil va trebui să o las puțin mai moale...

Cris – Asta îi spun și eu tot timpul.

Fred – În același timp, nu voi fi singură! O să creștem copilul împreună, nu-i așa? O să fii și tu aici...

Cris – Sigur.

Vanda – Bun, nu vreau nici să vă dau prea multe speranțe... Speranțe care s-ar putea transforma în dezamăgire... Procedura abia începe... Va trebui să aveți răbdare.

Fred – Știm, nu vă faceți griji.

Cris – Absolut... Dacă se întâmplă, foarte bine... Iar dacă nu... înseamnă că n-a fost în karma noastră...

Vanda le privește o clipă în tăcere.

Vanda – Între noi fie vorba, o să vă fac totuși o confidență... Am peste douăzeci de ani de experiență și intuiția mă înșală foarte rar. Am impresia că am în față un cuplu foarte unit.

Cris – Serios?

Vanda – Sunteți foarte diferite, dar în același timp vă completați perfect. Și se vede imediat că, dincolo de micile înțepături care apar în orice cuplu, există o mare complicitate între dumneavoastră. Mă înșel?

Fred – Cred că ne-ați citit foarte bine, într-adevăr. Nu-i așa, iubito?

Se apleacă spre Cris, surprinsă, și o sărută pe buze.

Vanda – Un cuplu solid și un mediu familial echilibrat sunt esențiale pentru a construi o familie armonioasă și unită. Mai ales când este vorba despre adopție.

Fred – Suntem exact pe aceeași lungime de undă.

Cris – Exact...

Vanda – O adopție, pentru o familie, e puțin... ca un transplant de organ pentru un bolnav.

Fred – Eu n-aș fi formulat chiar așa, dar da, într-un fel și eu simt la fel. Nu-i așa, iubito?

Cris – Da... Nu mă gândisem la asta ca la o operație de ultimă șansă, dar mă rog...

Vanda – În orice caz... ca transplantul să reușească, ca grefa să nu fie respinsă, familia care adoptă trebuie să fie într-o stare perfectă de sănătate. Rolul meu este să mă asigur de asta...

Cris – Și vi se pare că noi arătăm ca un cuplu solid?

Vanda – Un cuplu foarte unit, da... Rămâne de văzut dacă acest cuplu este pregătit să primească un copil. Venirea unui copil, fie că se naște în familie, fie că este adoptat, schimbă totul. Să treci de la doi la trei nu e doar o simplă problemă de aritmetică...

Fred – Suntem perfect conștiente.

Îi caută aprobarea lui Cris, care își consultă ecranul telefonului.

Cris – Absolut.

Vanda – Acum, știți, copiii disponibili pentru adopție nu sunt chiar atât de mulți.

Cris – Da... E puțin ca la donarea de organe, bănuiesc. Mai întâi trebuie să moară cineva... și organul pe care îl lasă să fie cât de cât în stare bună.

Vanda – Și s-ar putea să nu fiți chiar primele pe listă.

Fred – Înțeleg...

Vanda – Așa că nu va trebui să fiți prea pretențioase.

Fred – Sigur...

Un timp.

Cris – Dar când spuneți „nu prea pretențioase”...?

Vanda – Dacă vă doriți neapărat un bebeluș blond cu ochi albaștri...

Fred – A, nu, noi nu suntem rasiste!

Cris – Culoarea nu contează. Numai să fie în stare bună. Adică în stare bună de sănătate.

Vanda – Dar vârsta?

Cris – Vârsta...?

Vanda – Dacă nu mai e chiar bebeluș...

Cris – Un bebeluș mai bătrân, vreți să spuneți?

Fred – Foarte bine. Nicio problemă.

Cris – Dacă e deja obișnuit cu olița, ne scutește măcar de schimbatul scutecelor...

Fred – Dar când spuneți că nu mai e bebeluș... până la ce vârstă poate ajunge, aproximativ?

Vanda – Poate avea cinci ani...

Fred – Cinci ani e perfect.

Vanda – Poate avea și zece sau doisprezece...

Cris – A, da, chiar așa...

Fred – Nu, dar nici asta nu e o problemă.

Cris – Mă rog, totuși să rămână copil. Nu adoptăm un pensionar, nu-i așa, iubito?

Moment de stânjeneală. Se aude soneria. Fred nu reacționează.

Vanda – Nu mergeți să deschideți?

Fred – A sunat cineva?

Soneria se aude din nou.

Cris – A, da, se pare că da.

Fred – Nu aștept pe nimeni. Nu știu cine poate fi...

Vanda – Mi-ați spus că așteptați un instalator, nu?

Cris – A, da, corect... Instalatorul...

Vanda – În orice caz, e cineva care are codul de la intrarea în bloc...

Cris – Du-te și vezi, iubito!

Fred – Scuzați-mă o clipă...

Iese pentru un moment.

Janina (din culise) – Bună, bună! Ce față ai...

Fred (din culise) – Mamă? Dar ce cauți aici? S-a întâmplat ceva?

Fred revine cu Janina, care poartă ochelari de soare și înaintează spre avanscenă fără să le vadă pe celelalte două.

Janina – Nu, nimic, eram prin zonă... Mă duc la oftalmolog... Aștept consultația asta de un an, îți dai seama? Mai bine să n-o ratez.

Fred – De ce porți ochelari de soare?

Janina – Și înainte vedeam prost, dar aseară mi-am mai și spart ochelarii. Până îi schimb, am pus ochelarii ăștia de soare, dar nu mai sunt deloc potriviți pentru dioptriile mele. Dacă o țin tot așa, îmi va trebui baston alb și câine-ghid...

Fred – Trebuia să mă suni înainte, pentru că acum chiar ai nimerit prost...

Janina – Eram foarte devreme, așa că m-am gândit... *(Se întoarce și le vede pe celelalte două.)* A, scuze, nu ești singură...

Fred – Vanda, v-o prezint pe mama.

Vanda – Încântată, doamnă...

Janina – Scuzați-mă, n-am vrut să vă deranjez...

Vanda – Nu, nu... Deloc. Mă bucur să o cunosc și pe viitoarea bunică...

Janina – Viitoarea bunică...? Ești însărcinată?

Fred – Nu, mamă... Doamna este... inspectoare la Protecția Copilului... Alex și cu mine am hotărât să începem procedura de adopție.

Janina – O adopție? Nu mi-ai spus niciodată...

Cris – Așteptam să fie ceva sigur.

Fred – Îmi pare rău... De obicei, mama nu apare niciodată la mine fără să anunțe...

Vanda – Nu, nu, dimpotrivă... E foarte bine să o cunosc și pe mama dumneavoastră... *(Către Cris.)* Și pe a dumneavoastră, de altfel.

Cris – A mea a murit, din fericire... Adică... nu veți avea plăcerea s-o cunoașteți...

Janina – Dar asta cine mai e?

Fred – Mamă, e Alex!

Janina – Alex, dar...

Fred – E salopeta. Nu ești obișnuită s-o vezi așa...

Janina – Alex? Chiar tu ești?

Cris – Sigur că eu sunt, mamă-soacră! Mi-am schimbat și coafura. Probabil de asta...

Janina – „Soacră-mea”...? De când îmi spui așa? Nu te recunosc deloc!

Fred – A, da, chiar era timpul să ajungi la oftalmolog. *(Către Vanda.)* E mioapă de nu vede la doi pași.

Janina – Și nici vocea nu e a lui!

Fred (către Vanda) – Scuzați-o, mai are uneori momente de confuzie.

Vanda – Știu cum e. Și mama mea avea un început de...

Janina – Dar nu-mi pierd mințile, totuși!

Fred – Așază-te, mamă. Tot ai venit...

Janina se așază, puțin dezorientată.

Cris – Pofțiți, vă servim puțin whisky...

Janina – Whisky? Nu sunt alcoolică! Știi foarte bine că eu nu beau alcool...

Fred – Atunci suc de ananas...

Fred îi servește mamei sale.

Cris – Deci spuneți că nu trebuie să fim prea pretențioase cu marfa și că nu e sigur că avem toate opțiunile, pentru că stocul este limitat...

Vanda – Ce avem destul de mult în perioada asta sunt copii repatriați din Siria.

Fred – Din Siria?

Vanda – Copii care au crescut în tabere și ale căror părinți au murit.

Janina – Ce groaznic...

Vanda scoate o fotografie și le-o arată.

Vanda – Uitați, chiar am unul care s-a întors de curând. Are în jur de zece ani...

Fred – Pare de două ori mai mare.

Cris – Are deja puțină barbă, nu...?

Vanda – Cine știe... De multe ori nu li se cunoaște exact data nașterii.

Janina – Și atunci... sunt musulmani, bineînțeles.

Vanda – A, da, musulmani sunt... Cu părinții pe care i-au avut...

Janina – Nu vreți să adoptați un musulman, nu?

Fred – Și de ce nu? Mamă, pentru noi religia nu contează deloc.

Cris – Oricum, noi nu credem în Dumnezeu, așa că musulman, evreu, ortodox sau budist... pentru noi e totuna, nu-i așa, iubito?

Janina se uită din nou la fotografie.

Janina – Dar vorbește românește, nu?

Vanda – Asta... ar trebui să verific... Mă rog, la vârsta asta învață repede...

Cris – Sigur... Depinde și despre ce vârstă vorbim, evident.

Vanda – În rest, v-ar putea interesa?

Fred – Ei bine... dacă nu aveți nimic altceva...

Cris – Trebuie văzut...

Se aude din nou soneria.

Fred – Nu putem avea și noi cinci minute de liniște...

Cris – De data asta trebuie să fie instalatorul.

Fred – Instalatorul? Nu cred... M-a sunat și mi-a spus că a avut un mic accident cu mașina.

Vanda – Sper că nu e grav?

Fred – Nu... A lovit un copil pe scuter... Adică instalatorul n-a pățit nimic... și copilul nu a murit.

Cris – E doar în comă...

Se aude din nou soneria.

Janina – Ar trebui să mergeți să vedeți cine e...

Fred – Mă duc...

Fred iese.

Janina – Cu toate astea, să nu uit și eu de consultația mea.

Cris – Nu vă reținem, soacră-mea, dacă trebuie să plecați...

Janina se uită la ceas.

Janina – A, nu, e în regulă, mai am timp...

Fred (din culise) – Tu ești?

Alex (din culise) – Păi da, eu sunt, cine ai vrea să fiu?

Fred (din culise) – Nu te mai așteptam... Mi-ai spus că...

Alex (din culise) – Sper că n-am întârziat prea mult...

Alex intră, urmat de Fred.

Janina – Și ăsta cine mai e?

Fred – Instalatorul, mamă...

Alex – Poftim?

Janina – Instalatorul, ești sigură? Seamănă cu Alex...

Fred – Și dacă te-ai duce la consultația ta?

Janina – Consultația mea? E peste o oră!

Fred – Și puștiul? E bine? O să scape?

Alex – L-au dus la spital pentru investigații...

Cris – Deci povestea cu accidentul era adevărată?

Alex – Evident!

Cris – Știți cum sunt meseriașii. Ar inventa orice numai să nu vină la o lucrare... Și n-ați adus sculele?

Alex – Sculele mele...?

Fred – Înțeleg... Au rămas în dubița implicată în accident.

Cris – Nu-i nimic, nu vă faceți griji. Avem ce trebuie aici... Luați sculele mele, fără jenă.

Fred – Pe aici...

Fred îi face semn lui Alex să intre în joc. El se conformează stângaci și ia sculele pe care i le dă Cris.

Alex – Mulțumesc...

Alex se preface că se apleacă asupra scurgerii.

Cris (către Alex) – Faceți ca și cum n-am fi aici...

Fred – Dar dacă aveți nevoie de ceva...

Cris – Deci, dacă am înțeles bine, ne propuneți să adoptăm un mic jihadist...

Alex tresare.

Vanda – Tot copil rămâne, până la urmă.

Cris – Cu barbă.

Vanda – V-am avertizat, nu va trebui să fiți prea pretențioase...

Telefonul Vandeii sună și răspunde.

Vanda – Alo, da? Da, eu sunt... *(Către ceilalți.)* Scuzăți-mă o clipă...

Iese.

Alex – Dar ce se întâmplă aici?

Fred – Îți explic, acum chiar nu e momentul. Se poate întoarce dintr-o clipă în alta...

Alex (vorbind despre Cris) – Și... acum cu ea ai hotărât să adopți?

Fred – Ce voiai să faci? Tu nu erai aici, ți-a luat locul, asta e!

Cris – Cine pleacă își pierde locul, cum se spune...

Janina – Nu înțeleg... E instalatorul și tu îl tutuiești?

Fred – Cu țevile mele vechi am mereu scurgeri, așa că ne-am împrietenit...

Alex – Bun... Și acum ce ar trebui să faci?

Fred – Deocamdată... figurație! E meseria ta, până la urmă! Pentru că, în calitate de actor, între noi fie vorba...

Alex – Dacă am ajuns aici...

Janina – Dar atunci cine e instalatorul?

Fred – Tu încă ești aici? Credeam că ai și tu o consultație importantă!

Alex – Nu trebuie să te răstești la mama ta...

Fred – Dacă tu ai fi ajuns la timp, nu eram în situația asta.

Alex – Am avut un accident! Era cât pe ce să omor pe cineva!

Janina – A omorât pe cineva?

Vanda revine, cu o expresie îngrijorată.

Fred – E vreo problemă?

Vanda – E vorba despre copilul despre care vă spuneam.

Fred – Da...?

Vanda – Până la adopție, este găzduit într-un centru de plasament nu departe de București. Un centru administrat de niște maici...

Alex – Și?

Vanda este surprinsă că presupusul instalator pune întrebarea.

Vanda – Tocmai a fugit.

Fred – Dumnezeuule...

Vanda – O să-l găsim, nu vă faceți griji... Până la urmă îi găsim întotdeauna...

Cris – A fugit... Asta promite...

Vanda – Știți, sunt copii fragili și adesea foarte tulburați. Tocmai de aceea au nevoie de un cămin stabil ca al dumneavoastră...

Alex – Stabil, da, sigur...

Fred – Nu v-a cerut nimeni părerea. Ocupați-vă de scurgere, mai bine.

Alex îi aruncă o privire ucigătoare, apoi se apleacă teatral asupra țevii.

Cris – Din ce am văzut, trebuie schimbată garnitura. Dar dumneavoastră sunteți profesionistul...

Fred – Un copil de zece ani... Nu poate să fi ajuns prea departe.

Vanda – Nu se știe... A furat un scuter...

Alex – Un scuter? La zece ani?

Vanda – V-am spus, arată mult mai mare decât vârsta lui... *(Telefonul îi sună din nou.)* Scuzați-mă, am alt apel...

Iese.

Alex – Dar ce e povestea asta? Tu vrei să adoptăm un delincvent care poate e deja major... și ai cărui părinți erau, probabil, teroriști? Totuși am și eu un cuvânt de spus, nu?

Janina – O să adopți un copil cu instalatorul?

Alex – Da... M-ai înlocuit repede, văd.

Fred – Tu nu erai aici, am improvizat...

Alex – Și... instalatoarea? Nu o deranjează să joace comedia asta?

Cris – Hei, mai ușor! Eu am făcut asta ca să vă ajut, da? Dacă o țineți așa, plec.

Face un gest să plece, dar Fred o reține, cu vocea tremurând.

Fred – Vă rog, mai rămâneți puțin...

Cris – Dacă tot eu trebuie să fiu certată...

Alex – Dacă preferați, plec eu. Și vă las în familie...

Inspectoarea revine.

Vanda – L-au găsit...

Fred – Și?

Vanda – E la Urgențe. L-a lovit un șofer inconștient.

Alex (îngrijorat) – Și spuneți că era pe scuter...?

Janina – Dar e în viață?

Vanda – Da... dar încă nu se știe dacă va rămâne cu sechele.

Cris – A, da... Începe să fie cam mult...

Fred – Și... n-ați avea alți copii să ne propuneți?

Vanda – Îmi pare rău... Deocamdată, atât am în catalog...

Tăcere.

Janina – Eu vă avertizez, nu mă grăbesc deloc să devin bunică.

Toate privirile se întorc spre ea.

Vanda – Serios?

Janina – Cum fiica mea nu putea avea copii, îmi spuneam că măcar scap de obligațiile de bunică.

Cris – Ne consolăm cum putem...

Fred – Nu mi-ai spus niciodată asta.

Janina – Eu oricum am o relație complicată cu maternitatea.

Fred – Da, am observat...

Janina – Așa că să devin bunică... Mai ales dacă nepotul meu e adoptat... și e un caz social.

Fred – Mulțumesc pentru sprijin, mamă. Sunt sigură că ne va ajuta enorm.

Janina – Și apoi vreau să mă bucur de pensie, înțelegeți...

Vanda – Perfect firesc.

Janina – În orice caz, să nu contați pe mine ca bună...

Cris – Din punctul ăsta de vedere, cel puțin, n-o să fie o problemă... Dacă e adolescent și are deja barbă.

Fred (către Vanda) – Vă arăt camera lui...

Cris – Atunci poate ar trebui să schimbăm și dimensiunea patului...

Fred – Vii, mamă...?

Fred iese, urmată de Vanda și Janina.

Alex – Ce naiba mai cauți aici?

Cris – Sunt instalatoare, îți amintesc. Mă sună cineva, vin... Așa ne-am cunoscut și noi, nu? M-ai chemat pentru o scurgere.

Alex – Da... chiar la țeava asta, de altfel... Și tot curge...

Cris – Instalația ta e la fel de veche ca blocul... Voiai garanție pe zece ani?

Alex – Deci e doar o coincidență...? Vreau să spun... nu e ceva aranjat?

Cris – Am recunoscut blocul când am ajuns, dar n-am știut că vin la tine. Abia după ce am intrat am recunoscut tablourile... Mi-ai spus că erau ale tale...

Alex – Dar nu i-ai spus că ne cunoaștem, da?

Cris – Nu, stai liniștit...

Alex – Bun, presupun că trebuie să-ți mulțumesc.

Cris – Pentru că nu i-am spus partenerei tale că te culci cu instalatoarea?

Alex – Și pentru asta, da... Și pentru că ai intrat în joc cu inspectoarea de la Protecția Copilului.

Cris – Situația e destul de comică... Să-ți ia amanta locul lângă propria parteneră...

Alex – Pe de altă parte... cred că faptul că am ratat întâlnirea asta nu e chiar o întâmplare.

Cris – A, da?

Alex – Nu sunt pregătit să devin tată... Mai ales dacă trebuie să adopt un adolescent crescut de islamiști.

Cris – Și ce o să faci? O să fugi, ca de obicei?

Alex – Nu știu...

Cris – Oricum, să nu o părăsești pentru mine. Eu nu ți-am cerut niciodată nimic... Și acum că ți-am cunoscut partenera... mi se pare chiar simpatică, în felul ei. Oricum, mai simpatică decât tine.

Alex – Dacă vrei să-mi iei locul, nu te sfii... Văd că vă înțelegeți foarte bine. Iar inspectoarea deja te-a adoptat...

Cris – Bun, și cu scurgerea cum te descurci?

Alex – Foarte amuzant...

Cris strânge de două ori cu cheia.

Cris – Gata... Nici măcar n-a trebuit să schimb garnitura. Era doar piulița puțin slăbită...

Alex – Atunci poți să pleci... Oricum, adopția asta cred că e compromisă...

Cris – Să plec? Glumești, abia acum începe să fie distractiv.

Alex – A, da? Atunci vino aici, mi-a venit o idee... Dacă tot nu mai avem nimic de pierdut, măcar să ne distrăm puțin...

Ies. Vanda revine cu Janina.

Janina – Aveți o meserie ciudată, totuși.

Vanda – Da... Oricâtă experiență ai avea, nu te obișnuiești niciodată cu suferința oamenilor. Orfanii sunt copii ca oricare alții, să știți.

Janina – Sigur... Orice copil este un potențial orfan.

Vanda – Se poate spune chiar că orice copil e destinat să devină orfan într-o zi.

Janina – E curios, totuși... De la ce vârstă considerăm exact că cineva care nu mai are părinți nu mai este „orfan”?

Vanda – Parcă ar fi subiect de bac la filosofie.

Janina – Sunt profesoară pensionară.

Vanda – Trebuie să le lipsiți mult elevilor.

Janina – Mie nu-mi lipsesc deloc, credeți-mă.

Vanda – Haideți... Sunt sigură că, în adâncul sufletului, iubiți copiii și v-ați bucura să aveți nepoți.

Janina – Știți, pentru un profesor, să aibă copii acasă e puțin ca și cum și-ar aduce serviciul cu el.

Vanda – În orice caz, pentru mine aceasta va fi ultima misiune.

Janina – Vă pensionați și dumneavoastră?

Vanda – Da, se poate spune și așa. Am hotărât să mă retrag la o mănăstire.

Janina – La o mănăstire? Mai există așa ceva?

Vanda – Mănăstirea Sfânta Maria-Ioana. E undeva în Ilfov.

Janina – Sfânta Maria-Ioana? N-am auzit de ea.

Vanda – Nu mă voi călugări, dar maicile mă vor primi pentru această retragere spirituală. Și mă voi ocupa de produsele mănăstirii. Se face acolo un elixir foarte renumit, din plante locale.

Janina – Serios? În Ilfov?

Vanda – Dar înainte, mi-aș dori atât de mult ca această ultimă adopție să reușească.

Janina – Ca să aveți sentimentul datoriei împlinite...

Vanda – După aceea mă voi putea retrage în sfârșit din lume, ca să-mi ispășesc păcatele...

Janina – Păcatele?

Vanda – E o poveste tristă pe care, până acum, i-am spus-o doar duhovnicului meu...

Janina – Mi-ar plăcea și mie să am sprijinul credinței... Din păcate, eu nu sunt credincioasă.

Vanda – Din păcate, pe copilul acesta nu-l vrea nimeni. Și nu e vina lui că părinții au făcut alegeri proaste. Oamenii își imaginează că o să le intre în casă cu o centură de explozibili...

Janina – Pe de altă parte, da, te pune pe gânduri...

Vanda – Îmi puteți spune unde găsesc ceva tare ca să-mi ridic moralul?

Janina – Bucătăria e la capătul holului... Cred că e o sticlă de rom în dulapul de deasupra chiuvetei...

Vanda – Mulțumesc.

Janina – Am spus deasupra, nu dedesubt, da? Să nu confundați cu înălbitorul sau soluția de desfundat țevile...

Fred revine.

Fred – Unde e?

Janina – S-a dus să-și facă un mojito...

Fred – E adevărat că trage serios la măsea...

Janina – Nu te deranjează să-ți faci mama să pară nebună?

Fred – Scuză-mă... N-am avut timp să-ți explic... Dar cred că adopția noastră e prost pornită... Ai vorbit cu ea?

Janina – E o femeie care poartă un secret greu...

Fred – A, da?

Tăcere.

Janina – Și eu, de altfel...

Fred – Ce?

Janina – Voiam să-ți vorbesc de mult.

Fred – Și ți s-a părut că acum e momentul perfect.

Janina – De asta am venit fără să te anunț. Ca să mă eliberez de povara pe care o port pe suflet de atâția ani.

Fred – Nu te mai uita la serialele alea de după-amiază, mamă. Vorbești ca eroinele din telenovele...

Janina – Nu e ușor de spus...

Fred – Încearcă, dar te rog să te grăbești...

Janina – Ți-am spus întotdeauna că nu știam cine era tatăl tău, pentru că ai fost rodul unei aventuri de-o noapte...

Fred – Da... Și?

Janina – Nu e chiar adevărat...

Fred – Înțeleg... De fapt, tatăl meu e extraterestru, dar a promis că într-o zi se întoarce să mă ia pe planeta lui cu farfuria zburătoare. Asta e?

Janina – Mi-e teamă că e și mai rău...

Fred – Mai rău?

Janina – Și tu ești adoptată.

Fred – Poftim?

Janina – Până acum n-am avut curajul să-ți spun.

Fred – Dacă e o glumă, nu e amuzantă și chiar nu e momentul.

Janina – Crezi că se poate glumi cu asemenea lucruri?

Fred – Dar... de ce? De ce nu mi-ai spus niciodată?

Janina – Am vrut să ai o viață normală.

Fred – Ți-a ieșit... Și atunci...? Cine sunt părinții mei adevărați?

Janina – Tocmai de asta nu ți-am spus...

Fred – La câte am auzit azi... pot suporta orice.

Janina – Te-am găsit abandonată pe o bancă într-o gară.

Fred – Într-o gară?

Janina – Da, știu, de obicei oamenii uită bagaje prin gări...

Fred – Și cheamă pirotehniștii. Nu pleci acasă cu valiza sub braț.

Janina – Eu nu puteam avea copii. Așa că am plecat cu bebelușul.

Fred – Dar mama lui trebuie să fi observat. Sigur s-a întors după copil!

Janina – Da, poate.

Fred – Și nu te-ai dus la poliție.

Janina – Nu.

Fred – Sună totuși destul de mult a răpire, nu?

Janina – Tocmai de aceea nu ți-am spus niciodată... Am făcut ca și cum ai fi fost copilul meu și te-am declarat la starea civilă drept fiica mea. Tată necunoscut...

Fred – Aici, cel puțin, n-ai mințit...

Vanda revine, complet beată.

Vanda – Am profitat și am văzut casa. Mi se pare perfectă pentru un copil... chiar și pentru un adolescent. Dar ce fețe aveți. E totul în regulă?

Fred – Da, da, totul e în regulă.

Alex și Cris revin. De data aceasta Alex poartă salopeta, iar Cris hainele lui Alex.

Cris – Gata, scurgerea e reparată...

Fred, Janina și Vanda îi privesc uluite.

Fred – Ăă... Mulțumesc! Cât vă datorez?

Cris – Pentru reparație, nimic. Pentru restul vedem mai târziu...

Fred – Lăsați-mă măcar să vă ofer încă un pahar...

Cris – O să vă las în familie...

Alex – Da, probabil vă așteaptă și alți clienți.

Cris – Eh, și până la urmă, zece minute în plus sau în minus...

Fred – Dar fără alcool, da? Nu vrem să mai loviți încă un copil...

Cris – A, da, corect. Accidentul...

Fred îi servește un suc de ananas. Vanda, tulburată, îi privește pe rând pe Alex și pe Cris.

Vanda – Sunt ca mama dumneavoastră, am probleme cu vederea... Nu mai știu cine e cine... Ar trebui să-mi fac și eu programare la oftalmolog...

Fred îi întinde paharul lui Cris.

Fred – Pofțiți, e bio.

Cris – Mulțumesc.

Fred – Eu vă mulțumesc. Pentru tot ce ați făcut pentru noi.

Alex – Vanda, vă mai servim cu ceva?

Vanda – Un suc de ananas, atunci... Trebuie să mă opresc din băut... O să râdeți, dar aveam impresia că mai devreme doamna purta salopeta, iar dumneavoastră...

Alex îi toarnă suc de ananas Vandeii, care îl bea dintr-o înghițitură.

Janina – E mai bine?

Vanda – Mult mai bine... Și apoi, nu știu, mă simt atât de bine cu dumneavoastră... Am impresia că sunt în familie...

Fred – Apropo, nu m-am gândit să vă întreb, Vanda. Aveți copii?

Vanda – Nu...

Alex – Înțeleg că e un subiect dureros...

Cris – Probabil de asta v-ați ales meseria asta. Ca să-i ajutați pe cei care nu pot avea copii să adopte.

Vanda – Da...

Fred – Iertați-mă că întreb, dar... ați fi putut adopta chiar dumneavoastră, nu?

Vanda – Sigur, dar... E complicat...

Vanda e pe punctul de a izbucni în plâns. Stânjeneală generală.

Janina – Poate ne povestiți ce vă apasă, Vanda. Sunt sigură că v-ar face bine.

Vanda – Nu vreau să vă plictisesc cu problemele mele personale.

Fred – Dumneavoastră ați spus-o, suntem aproape ca o familie.

Vanda – Bine... Atunci... Acum vreo treizeci de ani, am născut o fetiță.

Alex – Înțeleg... Și nu mai e în viață, presupun...

Vanda – Ba da... Mă rog, cred... Cel puțin sper...

Fred – Dar nu știți?

Vanda – Eram foarte tânără atunci... Nu eram deloc pregătită să am un copil... Am născut singură, cu ajutorul unei prietene...

Alex – E îngrozitor...

Janina – Și după aceea...?

Vanda – Câteva zile mai târziu am luat trenul ca să duc bebelușul la o doică... Cu viața pe care o duceam, nu puteam să-l țin cu mine...

Alex – Lucrați noaptea, probabil...

Vanda – Da, se poate spune și așa... Lucram într-un club de striptease din Centrul Vechi. „Garsoniera”...

Cris – A, da... Cred că mai există...

Vanda – O colegă aflată în aceeași situație îmi recomandase o doică la Ploiești, nu foarte departe de București.

Janina – La Ploiești?

Vanda – Da, cunoașteți?

Janina – Am predat acolo câțiva ani... La un liceu catolic.

Fred – Și?

Vanda – Când am ajuns, ploua...

Janina – Da, îmi amintesc foarte bine...

Fred – Mamă, dar ce tot spui...?

Janina – Scuzați-mă...

Vanda – Am lăsat bebelușul câteva minute nesupravegheat pe o bancă, în gară, cât să găsesc un taxi.

Janina – Și când v-ați întors, nu mai era acolo...

Vanda – N-am trecut niciodată peste asta.

Cris – Înțeleg.

Janina – Îmi pare foarte rău...

Vanda – După ce mi-am pierdut copilul, am făcut totul ca să ies din infernul drogurilor și al prostituției.

Cris – Bună ziua, Zola...

Vanda – Da... De aceea mi-am ales și meseria asta. Ca să mă răscumpăr, într-un fel.

Janina – Și eu am lăsat învățământul catolic pentru o școală de stat... Ca să-mi ispășesc păcatele...

Vanda – Credeam că, odată cu timpul, voi reuși să uit... Dar, an după an, povara a devenit prea grea. Am hotărât să părăsesc lumea celor vii...

Cris – Să vă sinucideți...?

Vanda – Din păcate, n-am curajul. Și apoi, Biserica nu prea vede cu ochi buni așa ceva.

Cris – Da... Au existat destui preoți pedofili, dar tot ei ne dau lecții despre avort și eutanasiu.

Vanda – O să mă retrag la mănăstire...

Alex – Dar... nu e vina dumneavoastră...

Cris – Mă rog, puțin tot este, dar...

Vanda – Dumnezeu să mă ierte...

Izbucnește în plâns.

Vanda – Scuzați-mă, trebuie să mă duc să-mi dau puțină apă pe față...

Iese.

Fred – Nu se poate... Ea e?

Alex – Ea? Cum adică „ea”?

Fred – N-ai înțeles? Vanda e mama mea!

Alex – Ce mai e și asta? N-am ratat doar un episod, am ratat un sezon întreg! Nu mai înțeleg absolut nimic din povestea asta.

Cris – N-ar fi trebuit niciodată să jucăm comedia asta. Cred că începem cu toții să ne pierdem mințile.

Janina – Nu, din păcate, are dreptate...

Fred – Mama tocmai mi-a mărturisit că nu e mama mea. M-a găsit pe o bancă într-o gară!

Cris – Bun, Vanda și-a lăsat copilul pe o bancă. Dumneavoastră ați fost găsită pe alta... Nimic nu dovedește că e aceeași bancă.

Alex – În fiecare an se găsesc destui bebeluși uitați pe câte o bancă prin gări...

Cris – Mă rog, nu chiar la fel de mulți ca valizele, dar...

Alex – În ce gară ați găsit copilul?

Janina – În gara din Ploiești.

Alex – A, da, aici... Încep să fie cam multe coincidențe...

Fred – Trebuie să-i spunem, nu avem de ales...

Cris – Sigur că să-ți pierzi copilul așa... trebuie să fi fost un traumatism teribil.

Janina – Spune că vrea să-și sfârșească zilele la mănăstire... Nu putem s-o lăsăm să facă asta...

Alex – Dar dumneavoastră găsiți un bebeluș pe o bancă și plecați cu el?

Cris – Până și o valiză o duci la obiecte pierdute.

Janina – Eram ca dumneavoastră... Îmi doream un copil și nu puteam avea... Iar voi știți foarte bine că adopția nu e chiar atât de simplă.

Fred – E mama mea biologică, nu pot să mă prefac că nu știu.

Janina – Eu o să rămân întotdeauna mama ta, draga mea, nu-ți face griji. Eu te-am crescut, nu?

Fred – Dar de ce mi-ai spus și tu asta? Și tocmai azi!

Vanda revine.

Vanda – Iertați-mă, n-ar fi trebuit să vă împovărez cu toate astea. Până la urmă, nu vă privește...

Fred – Ba da... (*Toți o privesc.*) Adică, cine ar putea rămâne indiferent la o poveste atât de emoționantă...?

Vanda – Mulțumesc pentru sprijin, în orice caz. Nu vorbisem niciodată cu nimeni despre asta. Dar din clipa în care v-am cunoscut, nu știu de ce, am simțit că pot avea încredere în dumneavoastră.

Fred – Puteți, vă asigur.

Vanda – Chiar dacă ați încercat să mă faceți să cred că instalatoarea este partenera dumneavoastră.

Fred – Deci v-ați dat seama de tot...

Alex – Mă declar vinovat...

Fred – Și eu...

Cris – Și... v-ați dat seama imediat sau...? Nu sunt actriță, dar speram totuși să-mi pot juca rolul convingător mai mult de cinci minute...

Vanda – La început chiar v-am crezut. Abia când v-ați schimbat hainele între voi...

Alex – Da... Am fost prea siguri pe noi...

Cris – Ne-am lăsat duși de val și asta ne-a trădat...

Vanda – Deci dumneavoastră sunteți instalatoarea care a venit la mine și a făcut treaba de mântuială?

Cris – Îmi pare rău, eram foarte aglomerată, dar o să revin să repar, vă promit. Și gratis, evident...

Fred – Iertați-ne că am jucat comedia asta. Dar măcar dovedește cât de mult ne dorim. Eu aș face orice ca să am un copil.

Vanda – Înțeleg. Și eu...

Fred – Îmi pare foarte rău...

Vanda – Fiica mea ar avea cam vârsta dumneavoastră acum. Și nici măcar nu știu dacă mai trăiește.

Fred – Trăiește, pot să vă liniștesc.

Vanda – Mulțumesc, dar cum puteți fi atât de sigură?

Un timp.

Fred – Pentru că sunt eu.

Vanda este șocată.

Vanda – Dumneavoastră?

Janina – Și eu aveam nevoie să-mi liniștesc conștiința. Eu am luat copilul pe care îl lăsaserăți câteva minute nesupravegheat în gara aceea.

Vanda – Dar... cum...?

Janina – Era în august...

Vanda – Da, pe 23.

Janina – Am văzut copilul și eu nu puteam avea copii. N-am stat să mă gândesc, l-am luat. Bebelușul avea doar câteva zile. L-am declarat la starea civilă ca și cum ar fi fost al meu...

Vanda – Avea trei zile. S-a născut pe 21 august.

Alex – Atunci nu ești Fecioară, ești Leu. Știam eu că ceva nu se leagă...

Cris – Dar e monstruos! I-ați furat copilul...

Janina – Eu sunt singura vinovată... Faceți ce trebuie. Depuneți plângere, dacă asta vă ajută. Nu dumneavoastră trebuie să mergeți la mănăstire, ci eu la închisoare.

Vanda – Nu, nu voi depune plângere. Dimpotrivă, ar trebui să vă mulțumesc.

Cris – Să-i mulțumiți? Dar de ce?

Vanda – Adevărul e că sunt la fel de vinovată ca dumneavoastră...

Fred – Cum adică?

Vanda – Bebelușul acela nu l-am... uitat pur și simplu pe o bancă. Cred că, inconștient... a fost un abandon.

Janina – Asta explică de ce atunci nu ați anunțat dispariția...

Vanda – Când m-am întors în gară și copilul nu mai era, am simțit o ușurare. Am văzut în asta un semn al destinului. M-am convins că o persoană bună îmi luase copilul. Cineva capabil să-l crească în condiții bune și să-i ofere o viață fericită.

Cris – Într-un fel, nu v-ați înșelat.

Vanda – Abia după ani de zile am vrut să te găsesc. Dar cum? Născusem singură. Nu erai înregistrată nicăieri...

Janina – Sunt sigură că, totuși, îi dăduserăți un nume.

Vanda – Da... Maria-Tereza...

Cris – E îngrozitor...

Alex – Da... Îți dai seama... Te-ai fi putut chema Maria-Tereza...

Fred – Mă întreb dacă, inconștient, n-am știut dintotdeauna.

Alex – Că te chema Maria-Tereza?

Fred – Că eram adoptată! Și mă întreb dacă dorința asta de a adopta la rândul meu nu vine tocmai din rana asta ascunsă...

Cris – De aici până la a adopta un jihadist...

Fred – Dar tatăl meu?

Vanda – Tatăl tău... E complicat...

Janina – După tot ce am auzit... Complicat cum?

Vanda – Cum v-am spus, pe vremea aceea viața mea era complicată. Așa că tatăl tău... ar putea fi destui oameni...

Cris – Totuși, aveți o idee...

Vanda – Da...

Fred – Și...?

Vanda – N-aș fi surprinsă dacă tatăl tău ar fi unul dintre jucătorii unei echipe de fotbal care venea des să sărbătorească „a treia repriză” în bordelul unde lucram pe atunci...

Cris – O echipă? Ce echipă?

Vanda – FC Bihor Oradea.

Janina – Asta explică de ce, când am găsit bebelușul, era înfășurat într-un tricou al echipei din Oradea...

Vanda – Era felul meu de a lăsa un indiciu despre originile ei...

Fred – Dar când spuneți că tatăl meu ar fi unul dintre jucători...?

Vanda – Primeam toată echipa când veneau să joace la București... Și când câștigau, crede-mă, în bordelul acela din Centrul Vechi nu rămâneau prea mulți pe banca de rezervă...

Fred – Deci tatăl meu e... o echipă de fotbal?

Vanda – Și din cauza asta te-am lăsat pe banca aceea din gară...

Cris – Da, asta chiar seamănă foarte mult a abandon...

Janina – Într-un fel, mă liniștește...

Vanda – Dar nu te-am uitat niciodată, îți jur...

Fred – Vă cred.

Vanda – Crezi că într-o zi mă vei putea ierta...?

Fred – V-am iertat deja.

Se îmbrățișează.

Cris – Până la urmă, totul e bine când se termină cu bine...

Alex – Aproape... Am lovit un copil cu mașina și încă nu știu dacă va scăpa cu viață.

Vanda – Credeți că puștiul pe care l-ați lovit este chiar cel pe care vi l-am propus pentru adopție?

Alex – Nu știu... La câte coincidențe sunt... Aveți vești?

Vanda – Încă nu, din păcate...

Janina – Păreți foarte tulburată.

Vanda – Mai trebuie să vă mărturisesc ceva.

Cris – Asta chiar începe să semene cu un serial...

Vanda – Dacă voiam atât de mult ca acest copil să fie adoptat, e pentru că îi cunosc puțin povestea.

Cris – Mă aștept la ce e mai rău...

Vanda – Înainte să moară, femeia care l-a crescut i-ar fi spus că bunicul lui jucase la o echipă de fotbal din vestul țării.

Fred – Și v-ați gândit că puștiul ar putea fi nepotul dumneavoastră.

Vanda – Se pare că nu este, dar ar putea fi nepotul uneia dintre colegele mele de pe vremuri.

Alex – Care și-ar fi abandonat și ea copilul în aceleași condiții. Învăluit într-un tricou de la FC Bihor Oradea...

Janina (către Fred) – Deci ai putea fi rudă cu băiatul pe care vrei să-l adopți...

Alex – Aici încep să mă pierd...

Janina – Dacă tatăl tău este și bunicul copilului!

Cris – Totul rămâne foarte ipotetic. Într-o echipă de fotbal sunt unsprezece jucători.

Alex – Fără să-i punem la socoteală pe rezerve.

Un timp.

Fred – Mai rămâne să aflăm dacă puștiul pe care l-ai lovit este chiar cel care a fugit din centrul de plasament.

Janina – Apropo, cum îl cheamă pe copil? Adică pe cel pe care vreți să-l adoptați.

Alex – Adevărat, nici nu ne-am gândit să întrebăm...

Cris – Ei? Ion? Kevin? Mehmet?

Vanda – Shlomo. Îl cheamă Shlomo.

Janina – Shlomo?

Fred – Și bănuiesc că numele nu se mai poate schimba...

Cris – Dacă are zece ani...

Alex – Sau mai mult...

Vanda – Iar accidentul unde a avut loc?

Alex – Imediat după ce am ieșit de pe centură... pe Șoseaua Olteniței...

Vanda – Exact acolo a fost lovit și micuțul Shlomo.

Fred – Atunci chiar el e!

Alex – Se pare că da...

Fred – Vrem să adoptăm un copil și tu dai cu mașina peste el.

Alex – Dar nu știam!

Cris – Dacă știa, probabil prefera să calce altul...

Fred – Sunt sigură că a făcut-o intenționat!

Cris – Povestea asta devine complet neverosimilă.

Alex – Da... Parcă am fi într-un film de Almodóvar...

Cris – Dacă ar fi o piesă de teatru, am spune că autorul exagerează...

Janina – E adevărat că totuși e o coincidență uluitoare.

Fred – Știți cum se spune: nu există coincidențe, există doar întâlniri.

Cris – Deci, după părerea dumneavoastră, puștiul avea întâlnire azi ca să fie călcat de viitorul lui tată adoptiv?

Alex – Dacă nu-l loveam, ajungeam la timp la întâlnirea asta. N-ar fi trebuit să jucăm mica noastră comedie. N-ar fi apărut toate complicațiile astea. Iar Vanda și Janina nu ne-ar fi dezvăluit niciodată secretele lor.

Telefonul Vandeii sună.

Vanda – Trebuie să răspund. Probabil e despre Shlomo... *(Răspunde.)* Da...?

Alex – Shlomo... Nu știu dacă o să mă obișnuiesc cu numele. Nu are vreun diminutiv?

Fred – Ce diminutiv ar putea avea Shlomo...?

Cris – Momo?

Vanda – Bine... Mulțumesc... (*Își pune telefonul deoparte.*) E bine, e în afara oricărui pericol...

Alex – Uf... Slavă Domnului... Nu mi-aș fi iertat niciodată să provoc moartea unui copil.

Tăcere.

Vanda – Acum dumneavoastră trebuie să hotărâți dacă îl adoptați sau nu...

Alex – Recunosc că la început nu eram deloc încântat de ideea adopției.

Fred – Pentru că nu vrei copii?

Alex – Da... Și pentru că...

Cris – Pentru că v-a înșelat cu instalatoarea.

Fred – Înțeleg... (*Către Cris.*) Și presupun că nu aveți, de fapt, trei copii.

Cris – Ba da... Dar asta era înainte... Înainte de divorț... și de schimbarea mea de orientare...

Fred – De orientare profesională, vreți să spuneți.

Cris – Și asta, da...

Alex – Îmi pare sincer rău...

Cris – Stați liniștit, a fost doar o aventură fără viitor...

Alex – Ce s-a întâmplat azi m-a făcut să mă gândesc, Fred. Am înțeles cât de important este copilul ăsta pentru tine.

Janina – Mai ales acum, când știm că e deja puțin din familie. Și dumneavoastră la fel, Vanda.

Alex – Așa că, dacă poți să mă ierți... să lăsăm destinul să decidă. Dacă pentru tine e important, sunt gata să pornesc în aventura asta alături de tine.

Vanda – Chiar dacă are peste zece ani, îl cheamă Shlomo și a fost crescut de jihadiști într-o tabără din Siria?

Alex – Putea fi și mai rău...

Cris – Serios? Ce ar putea fi mai rău?

Alex – Nu știu... Dar sunt sigur că se putea și mai rău.

Janina – Totuși, e adevărat... Cum au ajuns părinții unui copil pe nume Shlomo într-o tabără din Siria?

Vanda – Asta e o altă poveste, pe care poate o să v-o spun cândva.

Cris – Recunosc că aș fi curioasă s-o aud...

Alex – Important e că băiatul ăsta poate fi un nepot de-al tău, sau ceva de genul...

Fred – Și dacă ne întoarcem suficient de mult în timp, până la urmă, Ion, Mehmet sau Shlomo, toți suntem din aceeași familie, nu?

Cris – Atunci eu vă las... în familie.

Fred o prinde de braț, cu un gest tandru.

Fred – Așteptați... (*Amândouă par puțin tulburate.*) Orice ar fi, n-o să uit ce ați făcut pentru mine...

Alex simte încărcătura emoțională dintre cele două femei și crede că e bine să intervină.

Alex – Vrei să spui pentru noi...

Fred – Nu vreți să fiți nașa lui?

Cris – Nașa unui mic delincvent bărbos care deja fură scutere ca să fugă din centrul de plasament? Am visat toată viața...

Alex – Cu condiția să ne lase să-l adoptăm, desigur...

Vanda – O să dau aviz favorabil adopției, evident.

Janina – Oricum, nimeni altcineva nu l-ar fi vrut pe copilul ăsta.

Fred – Mulțumesc.

Vanda – Devin mamă și bunică în aceeași zi.

Fred – Iar eu devin fiica unei echipe de fotbal din liga a doua și mama unui mic Shlomo.

Alex – Îi spunem Momo. E universal.

Cris – Atunci, de data asta chiar o putem spune.

Toți – Totul e bine când se termină cu bine!

Janina – Numai că, după toate astea, chiar am ratat programarea la oftalmolog...

Întineric.

Sfârșit.

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPRESENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită